

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: I. U.**, nar. „X“, „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2013, sp. zn. SZ/309/2013/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/6063/13/9S-ÚSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 27.6.2013 domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2013, sp. zn. SZ/309/2013/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/6063/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2013, č.j. MPSV-UP/127259/13/AIS-ZDP, kterým mu nebyl přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením.

Současně se domáhá i zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce důrazně namítl, že zcela jednoznačně nezvládá základní životní potřebu mobility. Konstatoval, že se nezvládá pohybovat chůzí krok za krokem bez opory – nemůže dojít delší vzdálenosti než 100 m a rovněž nezvládá chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru a dolů. Proto trvá na tom, že nezvládá základní životní potřebu mobility a má tak nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením ZTP.

Žalovaný ve svém vyjádření stručně popsal průběh správního řízení. Dále uvedl, že trvá na tom, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy. Posudek posudkové komise považuje žalovaný za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možno v dané věci rozhodnout. Poukázal na skutečnost, že

v posudkové komisi vyhotovující posudek v rámci odvolacího řízení zasedal i odborník z oboru ortopedie.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s ani žalovaný se po řádném poučení, že můžou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout tolíko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Dle ustanovení § 34 odst. 2 zák. č. 329/2011 Sb. o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením v rozhodném znění (dále jen „zákon o poskytování dávek“), průkaz osoby se zdravotním postižením náleží, kromě osob, kterým byl podle zákona o sociálních službách přiznán příspěvek na péči, a osob, kterým byl přiznán příspěvek na mobilitu nebo příspěvek na zvláštní pomůcku, též osobě starší 1 roku, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace nebo je uznána závislou na pomoci jiné osoby podle zákona o sociálních službách.

Dle § 8 odst. 2 zák. 108/2006 Sb., o sociálních službách v rozhodném znění (dále jen „zákon o sociálních službách“), se považuje osoba starší 18 let věku za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Schopnosti zvládat základní životní potřeby jsou vymezeny v příloze 1 vyhlášky č. 505/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách takto:

- a) Mobilita - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
- b) Orientace - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené

duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.

- c) Komunikace - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna porozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
- d) Stravování - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
- e) Oblékání a obouvání - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
- f) Tělesná hygiena - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
- g) Výkon fyziologické potřeby - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
- h) Péče o zdraví - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
- i) Osobní aktivity - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
- j) Péče o domácnost - Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě záznamu ze sociálního šetření konaného dne 9.10.2012 a na základě posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Semily MUDr. J. O. vyhotoveného dne 27.11.2012.

V záznamu ze sociálního šetření je uvedeno ve vztahu k schopnosti pečovat o vlastní osobu, že žalobce má 2 francouzské hole, které doma nepoužívá, přidržuje se dle potřeby nábytku, kulhá. Při chůzi venku žalobce dle sociálního šetření používá jednu francouzskou hůl a občas obě dle aktuální bolesti pravého kyčle. Žalobce uvedl, že musí hodně chodit, pak se cítí lépe, tolik to nebolí. Při chůzi po schodech se přidržuje zábradlí, dle potřeby se zastavuje. Polohy mění s oporou o nábytek dle potřeby. Sedí. Stojí dle potřeby s oporou, nevydrží stát dlouho na jednom místě. Stravu a nápoj si připraví a přenesení. Nají se a napije. Denní hygienu provede. Vykoupe se, do vany si dává židli. Manželka mu dle potřeb umyje záda. Fyziologickou potřebu reguluje a vykonává. Oblékne se a svlékne. Boty obuje a zuje. Užívá tři druhy léků. K lékaři chodí sám. Praktický lékař se nachází v blízkosti bydliště, chodí pěšky.

Dopravuje se autobusem, auto nemá. Osobní záležitosti si vyřídí. Dále žalobce při sociálním šetření uvedl, že dvakrát denně chodí na procházku, musí chodit. Nakupovat chodí s manželkou a nákup převáží v tašce na kolečkách. Uvedl, že vytře, vyluxuje nebo utře prach. Ze sociálního šetření vyplynulo, že rodina bydlí v bytě ve třetím patře bez výtahu. Dále žalobce konstatoval, že se u něho střídají stavy, kdy je mu lépe a kdy je mu hůře. Má problémy s pravým kolenem, které se mu „uzavře“ a pak nemůže chodit. Svůj způsob chůze přirovnal k chůzi „robota“.

V posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Semily MUDr. J. O. vyhotoveného dne 27.11.2012 je uvedeno, že v případě žalobce nejde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace a nejde ani o osobu, která se podle § 8 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Dále posudková lékařka uvedla, že ve vztahu k posuzování zvládání základních životních potřeb se u žalobce nejedná o dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav podle § 3 písm. c) zákona o sociálních službách. Posudková lékařka konstatovala, že žalobce zvládá bez každodenní mimořádné pomoci druhé osoby všechny základní životní potřeby. Zvládá orientaci i mobilitu. Posudková lékařka konstatovala, že žalobce opětovně žádá o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, aniž by došlo k takové změně zdravotního stavu, která by vedla k nezvládnutí základních životních potřeb. Dle posudkové lékařky žalobce i nadále nesplňuje zákonem daná kritéria k přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. Posudková lékařka konstatovala, že sociální šetření a lékařský nález jsou v souladu.

Na základě uvedených podkladů bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 4.2.2013, č.j. MPSV-UP/127259/13/AIS-ZDP, sp. zn. SZ/612893/2012/AIS-ZDP, kterým bylo k žádosti žalobce rozhodnuto, že průkaz osoby se zdravotním postižením se mu nepřiznává. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

V rámci odvolacího řízení si žalovaný nechal vyhotovit odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), detašované pracoviště Ústí nad Labem, která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila schopnost žalobce zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace a posoudila skutečnost, zda se v případě žalobce jedná o osobu, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 3.4.2013. Žalobce nebyl jednání komise přítomen. Na základě posouzení všech relevantních zdravotních nálezů a obvodní zdravotní dokumentace pak komise dospěla k závěru, že v období od 1.9.2012 žalobce nebyl osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace a nebyl ani osobou, která se podle § 8 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Komise konstatovala, že z podkladové dokumentace je zřejmé, že rozhodující limitací žalobce je oboustranná coxartroza s prokázanou nekrózou hlavice femuru vpravo. Současně je žalobce sledován na psychiatrii pro úzkostnou poruchu. Dle komise ze zdravotní dokumentace vyplývá, že uváděná úzkostná porucha nálady nemá žádný vliv na orientační schopnosti žalobce. Žalobce je orientován plně všemi kvalitami, intelekt a paměť je v normě, komunikace je obtížná pro jazykovou bariéru, nikoli z důvodu dlouhodobého nepříznivého

zdravotního stavu. V popředí zdravotního stavu žalobce jsou pohybové potíže. Subjektivně si stěžuje na bolesti páteře a kloubů, chodí o holi, potíže jsou stále stejné, nezvládne chůzi na delší vzdálenosti, zvláště v nerovném terénu. Diagnostikována je artróza pravého kyčelního kloubu s nekrózou hlavice stehenní kosti s omezením hybnosti. Navrhovanou totální endoprotézu kyčelního kloubu zrušil při nástupu k operaci. Byla rovněž zjištěna artróza levého kolenního kloubu při stavu po úraze levého kolene. Dále má žalobce i vertebrogenní potíže hrudní a bederní. Je schopen chůze v místnosti bez opory, v terénu s jednou nebo dvěma francouzskými holemi dle potíží.

Na základě výše uvedených skutečností a s přihlédnutím k sociálnímu šetření, kde žalobce uvedl, že má 2 francouzské hole, které doma nepoužívá, přidržuje se dle potřeby nábytku, kulhá, venku používá jednu francouzskou hůl, občas i dvě, v závislosti na bolestech, při chůzi se přidržuje zábradlí, stravu si připraví a přenesení, hygienu provede sám, fyziologickou potřebu vykoná sám, oblékne se, obuje se, k lékaři chodí pěšky, dopravuje se autobusem, osobní záležitosti vyřídí sám a sám rovněž hospodáří s penězi, komise dospěla k závěru, že u žalobce se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který je důvodem nutnosti pomoci druhé osoby u fyzicky náročných činností v domácnosti. Rovněž osobní aktivity jsou dle komise u žalobce oproti jeho vrstevníkům významně omezeny. U základních životních potřeb péče o domácnost a osobní aktivity, které tedy komise považuje za nezvládnuté, nemůže komise spolehlivě a přesvědčivě prokázat na základě zdravotního stavu žalobce, že se jedná o základní životní potřeby, které by žalobce samostatně bez pomoci a dohledu druhé osoby jednoznačně zvládal alespoň v přijatelném standardu. U všech ostatních základních životních potřeb, které komise považuje za zvládnuté, komise neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní potřeby v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů.

Komise tedy dospěla k závěru, že v případě žalobce nejde o osobu, která se dle § 8 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní dohled, pomoc nebo péči jiné fyzické osoby při zvládání pouze dvou základních životních potřeb, a to péče o domácnost a osobní aktivity. Při tom se nejedná v případě žalobce ani o nezvládnutí základních životních potřeb mobility ani orientace.

Na základě výše uvedeného posudku posudkové komise bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Žalobce v doplnění žaloby ze dne 27.6.2013 uvedl, že nesplňuje základní životní potřebu mobility, neboť nejde vzdálenost větší než 100 m a nezvládne chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru a dolů.

Z lékařských posudků jednoznačně vyplývá, že žalobce trpí zdravotními potížemi, které se týkají pohybového aparátu. Jedná se především o coxartrozu kyčelních kloubů. Ovšem samotná tato diagnóza nepostačuje k tomu, aby byl žalobce hodnocen tak, že nezvládá základní životní potřebu mobility. Vždy je nutno přihlédnout k tomu, jak dané onemocnění limituje konkrétní osobu. V tomto směru dle názoru soudu lze vycházet z poznatků sociálního šetření konaného dne 9.10.2012, což učinili i posudkový lékař a posudková komise. Soud zdůrazňuje, že při sociálním šetření bylo zjištěno, že žalobce bydlí v bytě ve třetím patře v domě bez výtahu. Samotný žalobce pak v rámci sociálního šetření uvedl, že doma francouzské hole nepoužívá, přidržuje se nábytku. Dále žalobce uvedl, že musí hodně chodit, protože pak se cítí lépe a klouby tolik nebolí. Uvedl rovněž, že při chůzi po schodech se přidržuje zábradlí a dle potřeby zastavuje. Dále žalobce uvedl, že k lékaři chodí sám pěšky,

neboť jeho praktický lékař se nachází v blízkosti bydliště. Žalobce v rámci sociálního šetření rovněž uvedl, že chodí dvakrát denně na procházku. Uvedl rovněž, že se dopravuje autobusem. Také uvedl, že na nákupy chodí s manželkou.

Jak bylo již výše uvedeno, za schopnost zvládat základní životní potřebu mobility se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových. Z tvrzení samotného žalobce obsažených v záznamu z výše uvedeného sociálního šetření dle soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce alespoň v minimální míře podmínky pro posouzení základní životní potřeby mobility jako zvládnuté splňuje. Z jeho vyjádření vyplývá, že několikrát denně sejde a vyjde do třetího patra v domě, ve kterém bydlí. Rovněž z jeho vyjádření vyplývá, že činí časté procházky a je schopen konat běžné pochůzky spojené s jeho obvyklým způsobem života. Zjištění učiněná v rámci sociálního šetření jsou v příkrém rozporu s tvrzením žalobce obsaženým v doplnění žaloby ze dne 27.6.2013.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že podklady, které správní orgán vzal za podklady žalobou napadeného rozhodnutí, jsou ve vzájemném souladu. Ve vztahu k otázce nároku žalobce na přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením jsou v souladu jak výsledky sociálního šetření, tak závěry posudkového lékaře i závěry posudkové komise. Soud nijak nezpochybnuje skutečnost, že žalobce trpí závažnými zdravotními potížemi, ovšem z podkladů žalobou napadeného rozhodnutí a zejména z obsahu posudku posudkové komise a výsledků sociálního šetření jednoznačně vyplývá, že tyto zdravotní potíže nejsou takového charakteru, který by žalobci bránil ve zvládání základních životních potřeb mobility a orientace v rozsahu charakterizovaném vyhláškou č. 505/2002 Sb. Soud konstatuje, že z podkladů žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce není osobou, která by nebyla schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových, a to byť za použití případných facilitátorů (pomůcek – jako je např. zábradlí, hůl či příhodně poskládaný nábytek sloužící za oporu). Žalobce je tedy dle soudu jednoznačně osobou, která zvládá základní životní potřebu mobility.

Rovněž z podkladů žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce není osobou, která by nebyla schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat. Žalobce je tedy dle soudu jednoznačně osobou, která zvládá základní životní potřebu orientace.

Rovněž z podkladů žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce není osobou, která by nezvládala kromě základní životní potřeby péče o domácnost a základní životní potřeby osobní aktivity ještě nějakou jinou základní životní potřebu a v důsledku toho byla osobou, která se podle § 8 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

Námítky žalobce v tomto směru soud tedy rovněž vyhodnotil jako zcela nedůvodné.

Soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobce obsažená v doplnění žaloby ze dne 27.6.2013 nemají žádnou oporu ve správním spise. Dále soud na tomto místě zdůrazňuje, že shledal posudek posudkové komise zcela objektivním, úplným, vnitřně konzistentním a rovněž podloženým relevantními lékařskými zprávami. Soud neshledal žádný důvod k tomu, aby o daném posudku vznikly nějaké pochybnosti.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. června 2014

Mgr. Václav Trajer, v.r.
Samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová